

pas na zooveel tijd manifest wordt en den mensch ziek maakt, of moeten er omstandigheden geschapen worden, waardoor de patiënt plotseling vatbaarder wordt en de kiem, die aanwezig is, zich verder gaat ontwikkelen?

Aan de casuïstiek dezer gevallen wil ik het volgende toevoegen, dat ik mij herinner uit den tijd, dien ik als assistent in het ziekenhuis aan den Coolsingel alhier werkzaam was:

Een man had 2½ jaar als waker in het krankzinnigengesticht te Medemblik ¹⁾ vertoefd en was daar nooit ziek geweest. Hij was toen naar Rotterdam vertrokken, daar volkomen gezond gebleven, totdat hij zeven maanden later ongesteld werd. In het ziekenhuis opgenomen, bleek hij te lijden aan echte malaria aanvallen met om den anderen dag een koude rilling. In het natief en het gekleurde bloedpraeparaat werden een groot aantal plasmodiën gevonden met zeer weinig pigment.

Zeer onvolledig zou ik zijn, indien ik hieraan niet de belangrijke opmerking toevoegde, dat patiënt — in de malariastreek wonend — nooit voorbehoedend chinine had gebruikt.

Rotterdam, 1 Juni 1919.

K. A. ROMBACH.

HOE IS DE ECHINOCOCCUSZIEKTE IN NEDERLAND GEKOMEN?

Naar aanleiding van het artikel in n°. 20 van dit *Tijdschrift* van den heer A. B. VAN DEINSE zou ik gaarne de aandacht van den schrijver willen vestigen op de Zaanstreek. In het boek van mijn grootvader: „de Geschiedenis der Zaanlanden” lees ik, dat in 1697 uit Holland 117 schepen ter walvischvaart voeren, waarvan er 80 aan de Zaan thuis hoorden. Het dorp Jisp alleen zond gedurende de achttiende eeuw geregeld 20 Groenlandvaarders uit, die werk leverden voor 7 traankokerijen. Van vele „commandeurs” van Groenlandvaarders zijn aan de Zaan de namen en de familiestamboomen bekend.

Indien er dus sprake kan zijn van overbrenging der echinococcusziekte door walvischvaarders, mag het onderzoek zich zeker ook wel uitstrekken tot de Zaanstreek met Wormer, Jisp en de Rijk. Misschien kunnen de Zaanse collega's iets mededeelen over het voorkomen van echinococcus in de Zaanstreek.

Nieuwendam, 1 Juni 1919.

P. J. J. HONIG, arts.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Een nieuwe Gezondheidswet.

Door de regeering is ingediend een wetsontwerp tot regeling van het staatstoezicht op de volksgezondheid. Zooals men weet, is in 1910 door de toenmalige regeering een wetsontwerp ingediend tot wijziging van de bestaande gezondheidswet; tot een openbare behandeling heeft dat ontwerp het echter nooit gebracht en het is later weer ingetrokken. De minister van arbeid meent, dat de tegenwoordige regeling van het staatstoezicht niet tot onverdeeld bevredigende uitkomsten geleid heeft en dat aan den anderen kant de gezondheidsbelangen van het volk, ten gevolge van den oorlogsdruk, in zeer bijzondere mate de aandacht der regeering vorderen; meer dan ooit dient men bedacht te zijn op maatregelen ter bevordering der volksgezondheid; meer en meer wordt de regeering geroepen deel te nemen aan den strijd tegen de vele volksziekten. Zal de regeering in dezen haar taak naar behooren vervullen, dan moet zij beschikken over goede organen.

In de bestaande gezondheidswet was de aan den centralen gezondheidsraad toegedachte taak tweeledig: leiden en adviseeren. Van het leiden is volgens den minister niet veel terecht gekomen. Voor een deel is dit een gevolg van een fout in den opzet;

¹⁾ Plaats, waar de malaria dagelijks voorkwam, zie SCHOO: Malaria in Noord-Holland.